

Πărintele Arsenie Boca - Marele examen

nesc / [Συναξαριακές Μορφές](#)

„Oricine voiește să vină după Mine să se

lepede de sine, să-și ia crucea sa în fiecare zi și

să-Mi urmeze Mie!” (Marcu 8,34 și Luca 9,23)

Crucea: podoaba Bisericii, lauda lui Pavel, semnul Fiului Omului, semnul sfintei cruci, suferința noastră cea de toate zilele, crucea suferinței, harul crucii – iată atâtea nume în legătură cu crucea.

Dar cea mai grea cruce e lepădarea de sine: nu poți fi liber fără aceasta. Libertatea cu atâta se plătește.

Să depănăm litania acestei porunci și condiția primă de-a putea urma pe Iisus.

A fi creștin însemnează mai mult decât apartenența doctrinară la creștinism. A

crede în Iisus înseamnă mai mult decât semnifică vorbele. Iată ce însemnează: a te strămuta din tine în El; însemnează a-L face pe El inima ta; însemnează să ai un moment, o clipă în viața ta, în care te-ai întâlnit real cu Iisus -clipă, pe care să nu-ți ajungă viața întreagă de-a o desfășura între oameni – de altfel acesta și e semnul că ești un convertit al lui Iisus: că te-ai dedicat Lui irevocabil. Toată vremea ta viitoare nu-i decât desfășurarea clipei aceleia, decizia, a cărei bogăție nu se mai termină.

Până nu te-ai lepădat de tine ești o fântână seacă; iar dacă te-ai lepădat de tine și te-ai dedicat lui Iisus, El te-a schimbat în izvor de apă vie. Numai așa poate sufletul să ajungă la sine însuși, la el, cel adevărat: lepădându-se de sine și strămutându-se în Dumnezeu.

Nu știu pe lume o biruință mai mare, ca aceea de-a te lepăda de tine și a ajunge liber; e trăirea libertății spiritului. „Adevărul vă va face liberi”. Înțelegem deci, că fără această vamă a fapturii noastre vechi, stăteam în minciună, încolțiți de iluzii și striviți sub roțile necesității, fără ieșire. De aci ne scoate Iisus. – Și când se întâmplă aceasta ? ([περισσότερα...](#))